

1848–2011 a Nyíri erdőben

Ismét közel ötezer megemlékező gyűlt össze, hogy végignézzék, meghallgassa a nagyszabású, hagyományos ünnepi rendezvényt március 15-én. A Szabadságharc 1848-49 Alapítvány és a KEFAG Zrt. mint rendezők jól döntöttek akkor, amikor az eddigiektől eltérően délutánra hirdették meg az ünnepi műsor kezdetét. A meghívóból is érződött az a széles körű összefogás, melyben a huszár és honvéd hagyományörzők, bandérium és tüzérveteg, a környékbeli óvoda, iskola, művelődési ház, a Tűzön-Vízen Át Néptánc Egyesület közös produkciója átlagon felüli látványt kínált.

Az ünnepi beszédet *Sulyok Ferenc*, a KEFAG Zrt. vezérigazgatója tartotta. Ebből idézünk néhány gondolatot, melyek olykor a mának is szólnak.

„A 163 évvel ezelőtti események, elődeink példamutatása, erőt ad, hűségre biztat és remény nyújt évszázadokon keresztül. Nem véletlen, hogy ezeket a szavakat használom: erő, hűség és remény. Ezen szavakat tükröző piros-fehér-zöld színhármas ugyanis először 1848-ban vált az ország hivatalos jelképévé, a forradalom és szabadságharc egyik jelentős eredményeképpen. A magyar zászlóban a piros szín az erőt, a fehér a hűséget, a zöld pedig a reményt jelképezi. A forradalom leverése után ennek a nemzeti jelképnek a használatát is betiltották, de a kiegészítés óta újra magyarságunk legnagyobb szimbóluma a piros-fehér-zöld színhármas és '48 egyik örökségeként a mai napig is ezeknek a színeknek a környezetében ünnepeljük nemzeti ünnepeinket.

Az 1848–49-es forradalom és szabadságharc Magyarország történetének egyik legmeghatározóbb eseménye, nemzeti öntudatunk bástyája. A forra-

Sulyok Ferenc beszédét mondja

dalom társadalmi reformjaival a polgári átalakulás katalizátorává, a szabadságharc pedig önvédelmi harcával a hazafi példamutatás alapjává vált.

„A 'Tizenkét pont' röviden és lényegre törően foglalta össze a legfontosabb követeléseket, úgy mint a sajtószabadságot, a független magyar kormányt, az évenkénti országgyűlést, a vallási és polgári jogegyenlőséget, a nemzeti hadsereget, a közteherviselést, a jobbágy-rendszer megszüntetését és az újraegyesülést Erdellyel.

A békés úton elért eredményeket azonban hamarosan halálos veszedelem fenyegette. Az észak-olaszországi forradalmak legyőzése után a Habsburg-ház megkezdte Magyarországnak tett engedményei visszavonását. A már korábban bevált módszer szerint Magyarország ellen fordította a nemzetiségeket.

A nép az alig kivívott szabadság védelmére kelt. Kossuth szavára tízezrek gyülekeztek a forradalom, az erő, a hűség és a remény zászlai alá [...] A nemzetiszín lobogó buzdította bátorságra a harcolókat. Ezért lobogtatunk nemzetiszín zászlót ezen az ünnepen és elődeink helytállásának emlékére hordjuk a nemzetiszín kokárdát.

A szabadságharchoz kötődően, figyelemfelhívásként *Ferencz Imre* erdélyi költőt idézem:

»Van egy szólásmondásunk, amelynek az eredetét és a jelentőségét sokszor észre sem vesszük, viszont gyakran használjuk: Nem enged a negyvennyolcból! Ebben a szólásban az 1848-as szabadságharc eszméje bujkál, mindazok a követelések, amiket zászlajára tűzött a márciusi ifjúság. Akire ma azt mondjuk, hogy nem enged a negyvennyolcból, azt jelenti, tudatában van jogainak, tudja, mi tartozik rá és mi tartozik másra. Az igazságos, a becsületes, a tisztességes, a bátor, a tartásos ember igenis nem enged a negyvennyolcból sem ma, sem holnap! Nem enged, mert a szabadságharc az valahol még folytatódik az utolsó csaták színhelyein, természetesen nem a hajdani eszközökkel támad az ellenség, és természetesen mi sem a hajdani eszközökkel védjük a jussunkat. Anyagi és szellemi jussunkat, mindazt, ami a szülőföldünkön megillet, és amit megőrizni, megtartani kötelességünk, hogy megmaradásunk záloga, garanciája legyen.«

Ez a már-már csökönysnek tűnő ragaszkodás az értéinkhez, örökségünkhöz, nemzeti „jussunkhoz”, számomra ez a forradalom és szabadságharc üzenete.

Ezt a ragaszkodást testesíti meg a *Szulyowszky László* kerületvezető erdész által itt a Nyíri erdőben, a közvetlen közeli létrehozott 1848-49-es forradalom és szabadságharc ereklyegyűjteménye, mely a magyarságtudatot, a történelmi hagyományainkat ápolja, mélyíti.

Az 1848-49-es forradalomból és szabadságharcból, a múltunkból, az örökségünkben táplálkozik az a kovácsoló erő, ami a működő, élő, tevékeny, magyarsághoz hű helyi közösségek alapja, melyből épül, él és remél ma a nemzet.”

Fotó: **Pápai G.**

